

משה שושני ז"ל

משה נולד בשנת 1968 בבית החולים שערי צדק בירושלים.

משה גדל בשכונת רוממה ואח"כ בשכונת גאולה וחי כל חייו בעיר ירושלים

משה למד בבית הספר היסודי הממשלתי דתי ע"ש הרב מימון בשכונת קריית משה.

את לימודי התיכון שלו עשה בתיכון הימלפרב בשכונת בית וגן.

בכיתה י' היה למדריך נערץ בסניף בני עקיבא והיה חניך פעיל ומעורב בסניף בקריית משה.

גם לאחר שמשפחתו עברה לשכונת רמות בירושלים, המשיך להגיע לסניף בכל שבת,

בהליכה רגלית ארוכה, בקיץ ובחורף, בגשם ואף בשלג.

בכיתה י"ב, לאחר שעזב את ההדרכה בסניף קריית משה, היה ממקימי סניף בני-עקיבא ברמות והדריך בסניף את השבט הבוגר גם שם הותיר חתמו על החניכים.

לאחר לימוד של מספר חודשים בישיבת "שבות ישראל" באפרת, התגייס לצה"ל בפברואר 87 התש"ס לחטיבת גבעתי חטיבת בעלי הכומתות הסגולות.

במהלך הטירונות התגלתה דלקת בשריר הלב של משה שחייבה השלת לב מיידית.

משה אושפז, תחילה ב"הדסה עין כרם" ובהמשך הוטס לבלגיה לתקופה של חצי שנה שם נמצא תורם ומשה עבר השתלת לב.

משה היה מעוניין לתרום לקהילה ולמדינה והיה מתוסכל מאי יכולתו לשוב לשרת בצבא.

במהלך שנים אלו נשא לאשה את אניעם למשפחת סלומון ויחד עברו לגור בשכונת "הגבעה הצרפתית" משה זכה להביא לעולם שני ילדים את יונתן נחמן, ומאיה יהודית.

בשנת 1994 בעוד יונתן בן 3 ומאיה בת 3 חודשים בלבד נפטר משה מבעיית אי ספקת לב.

לאחר מותו הוציאה המשפחה ספר ובו יומן ומכתבים שכתב בעת ההמתנה בבלגיה להשתלת לב הספר נקרא "להיוולד כל בוקר מחדש".

בספר זה ניתן לראות את התייחסותו לחיים ומה שהביא למצבו הרפואי, משה מדגיש את אהבתו לחיים, את חוש ההומור שלו ואת הראיה האופטימית של החיים.

ציטוט מיתוך הספר להולד כל יום מחדש

"לא רוצה דברים נשגבים

ולא שואף להגיע לגדולות"

רוצה פשוט לדעת תמיד להודות על מה שיש ועל הקיים

אחרי הכל אני יודע שכלום לא בטוח בחיינו

ואף אחד לא יכול להבטיח לי שמחר אראה את השמש

לכן אני רוצה להודות על הדברים הקטנים הללו

להעריך את היכולת המתחדשת חדשות לבקרים

לראות, לשמוע, לדבר לצחוק לאהוב את כל הדברים הללו

שבדרך כלל אנשים מתייחסים אליהם כמובנים מאליהם.

על מקלו

שורשני שמעון

שמחה ועצב
בערבוביה מסתובבים
מימין ושמאל
צחוק ובכי.

הבכי שנצבר
מתפרץ ועולה
מליבו החוצה
בליוי דימעה.

השפלת ראש
סקירת האדמה
מחפש מקום
לכנס בו.

מחשבותיו דמיונותיו
תמונות מאז
מתגלגלים בעיניו
הלחות וזולגות.

איש צנום
שהחיוך מאיתו והלאה
משחזר את חייו
באותו יום.

האם יספיק
לבוא בשנה
הבאה? מתרחק
ונשען על מקלו.